

REBECCA ZANETTI

PŘEŽIJ,
DOKUD
MŮŽEŠ

NENÍ KAM UTÉCT, NENÍ KAM SE SCHOVAT...

 metafora

Na americkém severozápadě panuje obzvláště vražedná zima a vycházející hvězda FBI Laurel Snowová loví sériového vraha s děsivým modus operandi. Poblíž kostelů, charitativních organizací a poradenských center byla nalezena těla — každému z nich vrah strčil do krku valentýnské bonbony ve tvaru srdce. Oběťmi jsou dobří muži s rodinami a silnou vazbou na komunitu — alespoň to tak vypadá, dokud Laurel a její tým nezačnou vyšetřovat. Poté případ nabere šokující osobní obrat, když se mezi mrtvými objeví Laurelin otec, kterého nikdy nepotkala, bývalý pastor.

Nyní se kromě vyřešení vraždy svého otce agentka snaží odhalit pravdu o jeho minulosti. Věci komplikuje její problémová polovlastní sestra Abigail, brilantní sociopatka odhodlaná dokázat, že obě zdědily zhoubný narcismus svého otce.

Agentce pomáhá Huck Rivers, samotář, jehož důvěra v přirozený instinkt ho staví do rozporu s Laureliným chladným analytickým přístupem. Ale co když se vrah zaměří na Huckova vlastní temná tajemství?

„Je to parádní příběh, reálně vykreslené postavy, které jsou hodně charakterově výrazné a zároveň zajímavé. V žádné detektivce by neměla chybět dvojice – akce a napětí. Což zde rozhodně nechybí. Co víc chtít? Za mě velké doporučení.“

— čtenářská recenze *Uteč, dokud můžeš*, Databáze knih

Rebecca Zanetti

PŘEŽIJ, DOKUD MŮŽEŠ

REBECCA ZANETTI

**PŘEŽIJ,
DOKUD
MŮŽEŠ**

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

You Can Die © 2023 by Rebecca Zanetti

Published by Zebra Books, New York, USA

Translation © Zdenka Lišková, 2024

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-815-0 (ePub)

ISBN 978-80-7625-814-3 (pdf)

ISBN 978-80-7625-333-9 (print)

*Tuto knihu věnuji fotbalovému týmu roku 2022
Polytechnické univerzity v Montaně, jehož hra
mi byla během letošní sezóny inspirací a zároveň
zábavou. A také skvělým rodinám hráčů,
které jsme měli to štěstí poznat.*

PROLOG

Chladná mlha visela nízko, téměř k hrubé dlažbě. Stanové městečko bičoval zuřivý déšť, jehož hukot mírnil hluk dopravní špičky i časté troubení klaksonů nad jejich hlavami. Vivienne Vuittronová sklonila hlavu a přitáhla si kapuci těsněji k hlavě. Dál se prodírala bludištěm dočasných přístřešků a snažila se držet co nejdál od jejich vstupních otvorů.

„Tohle je šílený,“ zamumlal vedle ní Ryan s rukama v kapsách a hlavou skloněnou proti dešti, který mu lepil vlasy k hlavě.

„Já vím,“ zašeptala. „Přestaň si stěžovat a pojď.“ Sledovala pípající červenou tečku na displeji svého mobilu a zažívala zvláštní pocit odloučení od těla, jako by se právě účastnila námořního výsadku nebo něčeho podobného.

Ryan se rozhlédl. „Není to tu bezpečný. No tak, Viv. Pojďme zpátky do auta.“

„Ne.“ Jeho staré pomačkané subaru nechali na opačném konci mostu; snad ho nikdo neukradne.

„Jsme na cizím pozemku,“ zasyčel Ryan. „Myslím. Nebo nejsme, ale každopádně to tu není bezpečný.“

Viv měla sevřený hrudník a třásly se jí nohy. Sotva rozeznávala množství stanů pod silničním nadjezdem, ale dál sledovala blikající světlo a obešla zelený stan, z jehož

ventilačního otvoru se valil kouř připomínající vůni marihuanu. Brodila se bahnitými kalužemi a v duchu děkovala, že se jí podařilo Ryana přemluvit, aby šel s ní. Bylo by příliš děsivé jít sem sama. Nad hlavou jim projížděla auta mířící bůhvíkam.

Po špičkách překročila pár použitých injekčních stříkaček a zatoužila utéct zpátky k autu. „Už tam skoro budeme.“

„Kde jako? Jsme uprostřed hnusného stanového městečka. Tady tvůj táta nebude,“ mračil se Ryan a vypadal přitom celkem roztomile. Chodili spolu skoro měsíc a byl to asi ten nejhezčí kluk, jakého kdy poznala.

„Když s Kirsti podváděl mou mámu, nejspíš tu jeho dodávku zaparkovali kdekoli. Jestli teď s někým podvádí Kirsti, potřebuju aspoň jednu fotku.“ Už víc než před měsícem mu do jeho obří peněženky podstrčila zavazadlový GPS lokátor, díky kterému zjistila, že často navštěvuje podivná místa. Na opačném konci stanového městečka byla cesta a její otec by mohl parkovat tam.

Uvnitř žlutého stanu někdo zasténal a ona přidala do kroku.

Ryan ji následoval. „Víš, že nestihneme první a druhou hodinu, vid?“

„Nejspíš ani třetí,“ zašeptala. „Proč tě to najednou trápí? Ty chodíš za školu pořád.“ Což byla jedna z věcí, které se jí na něm líbily.

„Já se ulejuvám jenom z první, protože na ni máme trenéra a v podstatě tam nemusím chodit.“ Přeskočil něco, co vypadalo jako hromada použitých dětských ubrousků. „Vím, jak si udržet zdraví, kotě,“ zakmítal obočím.

Sklopila oči. Jeho smysl pro humor bylo to další, co se jí na něm líbilo. Navíc měl pískově blond vlasy, nádherné modré oči a ramena široká tak, že ho v týmu amerického fotbalu stavěli na pozici středního obránce. Než ho

poznala, ani nevěděla, co takový střední obránce vlastně dělá. „Pojď, tudy. Pan Právnické Eso nebude rád, až nás tady uvidí.“

„Neříkala jsi, že je tvůj táta zubař?“ Ryan vytáhl ruce z kapes a za chůze se přesunul vedle ní.

Povzdechla si. „Jo, jako právník nestál za nic, tak šel studovat zubařinu. Tam se seznámil s mojí mámou. Začala pracovat, aby mu pomohla školu zaplatit. Pak byl nějakou dobu zubařem, ale jak víš...“

„No jo,“ řekl Ryan. „Promiň.“

„To nic.“ Její otec opustil mámu kvůli své dentální hygienistce a zároveň dostal výpověď. Takže se vrátil k práci právníka, kterou nejspíš stejně dělal mizerně.

Ryan obešel hromadu roztrhaných a zakrvácených košil. „Aspoň měl něco, o co se mohl opřít.“

„Podle mě se opřel o svou přítelkyni,“ odfrkla si. „Ta barbína. Nemůžu uvěřit, že s ní pořád je.“ Bylo to smutné, protože otcova nevěra její matce velmi ublížila, ale na druhou stranu – on se o ně nijak zvlášť nestaral ani předtím. Teď nejspíš podváděl i Kirsti. „Jestli se mi ho nepodaří vyfotit, aspoň mu přilepím vzkaz na přední sklo. Pak možná stihneme třetí hodinu.“

Dál se brodila bahnem a z vlasů jí kapalo do obličeje.

„Proč mu prostě nezavoláme?“ zamyslel se Ryan.

„Zavolal bys *svému* tátovi?“

Ryan odkopl kámen z cesty. „Můj fotr je v base.“

To byl jeden z důvodů, proč se sblížili. Oba jejich otcové stáli za hovno. „Jo, já vím. Je mi to líto.“

„Nemusíš ho litovat, byla to jeho vina. Je to feťák, který se rozhodl vykrást stavební buňku.“ Ryan štouchl botou do srolovaných ponožek. „Lidi na drogách dělají ty nejstupidnější věci.“

„Já vím,“ přisvědčila Viv. „Můj táta není feťák. Je to prostě kretén.“

Červené světlo se rozblíkalo rychleji a Viv zůstala s nakloněnou hlavou zaraženě zírat na fialový stan. Jeho látka nebyla v porovnání s ostatními stany ošlehanými počasím vybledlá a prošívání vypadalo zánovně.

Ryan naprázdno polknul. „Myslíš, že je tam?“ zašeptal.

Viv se ušklíbala. Teď nenáviděla svého otce víc než kdy předtím. Jaký úchylák to odjede dělat do fialového stanu?

Ryan si odkašlal. „Ty vole. Myslel jsem, že má krizi středního věku. Ale bez urážky, tenhle chlápek si chce jenom užít. Tohle je šílený místo.“

„To mi povídej,“ zamumlala Viv.

Ryan se rozhlédl po okolních stanech, jako by pátral po hrozbách. „Takže si koupil stan a odvázal se na tak nechutným místě, jako je tohle, místo toho, aby tvój ségře vydělal prachy na novou uniformu do kapely?“

„Je ubohej,“ utrousila Viv s bolavým srdcem. Nechtěla plakat. Už nikdy víc. „Jako by nestačilo, že mu alimenty strhává stát, protože by je jinak neplatil; on nedodržuje nic, k čemu se zavázal.“

Vzkaz, který mu napsala, jí ztěžkl v kapse. Nebyla v něm milá. Napsala mu upřímně, co si o něm myslí, a taky že by se měl vzpamatovat a trochu jim pomoci. Její máma měla problémy za všechno platit.

Viv si připravila foťák, přikrčila se a odhrnula chlopeň stanu.

Při pohledu na to, co spatřila, se jí zatmělo před očima. „Proboha,“ hlesla, neschopná pohybu.

„Co je?“ ozval se Ryan, sklonil se a vzápětí zalapal po dechu. Okamžitě ji popadl a odtáhl ji zpátky. „Viv?!“

„Já vím,“ vymáčkla ze sebe s pohledem vytřeštěným dolů.

Její otec ležel zcela nahý na zádech s očima dokořán směrem k vrcholu stanu. Roztrhané oblečení téměř zakrývalo koženou aktovku, kterou někdo pohodil do rohu.

Hrud' měl pokrytou krví, která se kolem něj rozlila v kaluži. Viv nemohla odtrhnout oči od děsivého pohledu na barevné valentýnské bonbóny nacpané do jeho úst a rozsypané po celém jeho obličejí. Cukrátka ve tvaru srdíček pokrývala jeho zkrvavené tváře a popadala i do rudé kaluže kolem jeho hlavy.

Z velké dálky slyšela křik. Z velké dálky.

Ryan s ní zatřásl. „Viv. Viv. Přestaň křičet.“

Nemohla.

KAPITOLA PRVNÍ

Laurel Snowová si v matčiných tmavomodrých lodičkách na nízkém podpatku razila cestu po rozpadajícím se chodníku. Vlhkým vzduchem se nesl těžký pach marihuany. Pod betonovým příkrovem mostu byly nahodile rozmístěné modré cely a malé stany, jejichž obyvatelé se drželi uvnitř, chráněni před prudkým deštěm.

Nejvzdálenější část prostranství pod nadjezdem ohraňovala žlutá policejní páska, za níž se pohybovali dva uniformovaní policisté, kteří chodili od stanu ke stanu a dělali si poznámky. Severně od Laurel mlčky stála sanitka s prázdným místem za volantem.

„Děkuju, že jste si udělala čas,“ poznamenala její průvodkyně, agentka FBI Sally Rodriguezová, jako by spolu právě usedly k šálku čaje. Poté, co Laurel obdržela pokyny z Washingtonu, vyzvedla ji agentka Rodriguezová na Washingtonské univerzitě v polovině její přednášky o behaviorální analýze. Přestože její výukový blok začínal už v osm ráno, byla aula plná studentů.

Laurel se v koutku duše ulevilo, že mohla hodinu zkrátit. Veřejné vystupování nepatřilo k jejím nejlepším dovednostem.

Pevněji si utáhla pláštěnku kolem pasu. Moc dobře si uvědomovala, že je její oblečení na místo činu nevhodné. Jednoduchý modrý kostýmek se sukní doplněný bílým

pláštěm se mnohem víc hodil pro její dnešní roli hostující přednášející. Opatrně překročila odhozené použité injekční stříkačky. Vlasy se jí lepily deštěm a jeho kapky jí stékaly po obličeji, takže si je stále otírala. „Jak to, že mě k tomu přizvali?“ Podle slov jejího nadřízeného ve Washingtonu pochopila, že šéf seattleské pobočky FBI není zrovna nadšený z myšlenky, že Laurel povede oddělení pro násilnou trestnou činnost přímo v Genesis Valley, které bylo vzdálené pouhé dvě hodiny na východ od nich.

„Mě se neptejte.“ Agentce Rodriguezové bylo kolem čtyřiceti a nosila přísně střížené mikádo s šedavě blond melírem prosvětlujícím její tmavohnědé vlasy. V jejích světle hnědých očích se zračila inteligence a lesk, který prozrazoval, že svou práci dělá nějaký ten pátek. Měla podsaditou postavu a překvapivě útlý obličej. Její turistické boty byly pro daný terén ideální. „Případ sice spadá to do naší jurisdikce, protože se nacházíme na okraji Národního lesa Mount-Baker Snoqualmie, ale doufám, že ho budeme moci předat do vaší kompetence, jelikož jsme na oddělení v Seattlu dost vytížení.“ Nad jejich hlavami se po dálnici I-90 proháněla auta.

Vlevo od nich seděli v oranžově zbarveném stanu dva muži. Hráli karty, kouřili doutníky a netečně sledovali Laurel, jak prochází kolem. Oba měli dlouhé šedivé vlasy a vousy a na sobě otrhané rukavice a vrstvy špinavého oblečení.

Rodriguezová jim věnovala letmý pohled, ale pokračovala v chůzi. „Okresy i města se snaží tahle stanová městečka v posledním roce likvidovat, ale stačí den dva a zase vyrostou.“ Ukázala před sebe na jasně fialový stan postavený poblíž seschlých křovisek, u něhož se hemžili kriminalističtí technici v bílých kombinézách. „Je tu koroner ze Seattlu, ale na požádání případ předá.“

Zpoza mostního pilíře se vynořil nějaký muž, široce se rozkročil a rozhlédl se po místě činu.

Rodriguezová se okamžitě otočila a zamířila jeho směrem a zároveň pokynula Laurel, aby ji následovala. „Můj šéf už na vás čeká.“

Ten chlap měl působivý zevnějšek a velitelskou auru. Na sobě tmavé džíny, těžké boty a černou péřovou bundu. U opasku mu visel odznak FBI. Měl široký hrudník, silné nohy a pleš. V boxerském obličejí vynikaly pronikavě modré oči a nos, který byl kdysi jednou či dvakrát zlomený. Kráčel k nim a nezdálo se, že by vnímal déšť bičující jeho holou hlavu.

Laurel zvědavě naklonila hlavu. Bylo příznačné, že se blížil on k nim. Výrazem nadřazenosti by bylo, kdyby je přiměl, aby šly ony k němu.

Natáhl k ní ruku, povytáhl obočí a se zájmem se jí zadíval do obličejí – dokonce s překvapením, které nehodlal nijak skrývat. „Zvláštní agentko Snowová. Rád vás poznávám.“ Jeho stisk byl krátký a profesionální. „Zvláštní agent Wayne Norrs.“

Laurel mu potřásla rukou. Byla zvyklá, že si lidé všimají jejího neobvyklého vzezření – tmavých hnědočervených vlasů a různobarevných očí. Zaznamenala sílu jeho stisku. Norrsovi muselo být něco přes čtyřicet a jeho podsaditá postava byla slušně svalnatá. „Náměstek ředitele McCromby se zmínil, že žádáte o pomoc Severozápadní oddělení pro násilnou trestnou činnost?“ Tahle jednotka FBI vznikla oficiálně teprve před týdnem, když byla ve Washingtonu. Zatím jenom na zkoušku.

„Jo.“ Norrs ukázal směrem ke stanu, kde fotograf místní kriminálky pořizoval snímky z místa činu. „Můj tým je zasekanej na dvou případech RICO a sedmi dalších z kšeftu s drogami. Koukněte se v klidu na místo činu a pak dáme řeč.“